

Den 25. februar 2009

FORETRÆDE FOR FOLKETINGETS ERHVERVSUDVALG

Forbrugsforeningen af 1886 anmoder hermed om foretræde for Erhvervs- og Økonomiudvalget i anledning af Udvalgets behandling af forslag til Lov om Betalingstjenester, Lovforslag nr. 119.

Anledningen er, at Forbrugsforeningen er af den opfattelse, at lovforslagets § 77, som denne bestemmelse er udformet, kan indebære en hindring for Forbrugsforeningens virksomhed.

Forbrugsforeningen har påpeget denne problematik i sit høringssvar af 7. januar 2009, men der er ikke i det udarbejdede høringssvar taget stilling hertil.

Om Forbrugsforeningen

Forbrugsforeningen er en forening af medlemmer, fortrinsvis ansat ved stat, regioner og kommuner, og organiseret i faglige organisationer, som i en meget lang årrække har virket for at sikre, at medlemmerne kan erhverve varer og tjenesteydelser til bedst mulige priser. Forbrugsforeningen har ca. 175.000 medlemmer og har indgået aftale med ca. 4.500 forretninger m.v. om, at forretningerne betaler et henvisningsvederlag til Forbrugsforeningen for den omsætning, som Forbrugsforeningen tilfører disse forretninger. Anvisningsvederlaget er gennemsnitligt på 8% af varens/ydelsens salgspris.

Forbrugsforeningen og den enkelte forretning har indgået aftaler om at forretningerne udelukkende kan gøre krav på betaling for de varer m.v., medlemmerne har købt, gældende overfor Forbrugsforeningen, efter en nærmere aftalt procedure, og således ikke overfor det enkelte medlem.

Køb i forretninger m.v. gennemføres ved at medlemmet, ved hjælp af et betalingskort, der anvendes i de samme terminaler som Dankortet, på Forbrugsforeningens vegne accepterer at betale forretningsprisen for varen, men således, at prisen reduceres med det anvisningsvederlag, der er aftalt mellem forretningen og Forbrugsforeningen.

Samtidig hermed bliver medlemmet forpligtet til at betale Forbrugsforeningen varens fulde pris, i henhold til betingelserne for medlemskabet.

Forbrugsforeningens medlemmer betaler et medlemskontingent, men opnår en bonus på det vare-

De kort, Forbrugsforeningens medlemmer anvender til køb, har karakter af betalingskort, og er anmeldt som sådanne i henhold til Betalingsmiddeloven.

Som det fremgår er Forbrugsforeningens medlemskort anderledes end almindelige betalingskort på en række punkter, blandt andet ved, at betaling til betalingsmodtageren sker på Forbrugsforeningens (betalers/udbyders) vegne, og ikke på medlemmets vegne. Og aftalen om, hvilket beløb der skal betales, indgås ikke mellem medlemmet (betaleren i lovens forstand) og forretningen (betalingsmodtageren i lovens forstand), men ved en trepartsaftale omfattende både medlemmet, forretningen og Forbrugsforeningen.

Dette giver problemer i forhold til lovforslagets § 77, jf. nedenfor.

Lovforslagets § 77

Lovforslagets § 77 angiver i stk. 1, at betalingstjenesteudbyderne skal overføre ”betalingstransaktionens fulde beløb uden fradrag af gebyrer”.

Det er uklart, hvad der forstås med ”betalingstransaktionens fulde beløb”, og det er også uklart, hvad der forstås ved ”gebyrer”.

Bemærkningerne til § 77 indeholder intet bidrag til en nærmere forståelse heraf. § 77 svarer indholdsmæssigt ganske til artikel 67 i Europarlamentets og Rådets Direktiv 2007/64/EF, som heller ikke indeholder nogen vejledning på dette punkt.

Bestemmelsen har formentlig til formål at sikre, at overførsler ikke bliver ”spist op” af gebyrer, og generelt til at sikre, at betaleren kan lægge til grund, at betalingsmodtageren rent faktisk modtager det beløb, betaleren ønsker eller er forpligtet til at betale. Bestemmelsen er derfor fuldt forståelig i relation til almindelige pengeoverførsler.

Bestemmelsen bygger imidlertid på en forudsætning om, at størrelsen af det beløb, der skal overføres, er fastlagt ved betalerens bestemmelse eller ved en aftale mellem betaleren og betalingsmodtageren.

Denne forudsætning er sikkert rigtig ved mange pengeoverførsler, men langt fra ved alle. I mange tilfælde er størrelsen af det beløb, der skal overføres, fastlagt i et trepartsforhold, bestående af betaler, betalerens udbyder og betalingsmodtager.

Når eksempelvis et medlem af Forbrugsforeningen (en betaler) køber en vare i en forretning (betalingsmodtageren), etableres aftalen om størrelsen af det beløb, der skal overføres til betalingsmodtager, på følgende måde:

1. Medlemmet indgår aftale med forretningen om varens pris.
2. Forretningen og Forbrugsforeningen har truffet en aftale om, at Forbrugsforeningen betaler forretningen for de varer, medlemmerne køber, med fradrag af et anvisningsvederlag, som kan

være et procentuelt fradrag, et fradrag pr. stk. eller tilsvarende.

Ordlyden i lovforslagets § 77 kan forstås således, at "betalingstransaktionens fulde beløb" er det beløb, som aftales mellem betaler og betalingsmodtager, og altså ikke det reducerede beløb, som følger af den aftale, der er indgået mellem betalingsmodtager og betalernes udbyder, og "gebyrer" kunne måske forstås som omfattende også det ovenfor beskrevne anvisningsvederlag. Herved ville Forbrugsforeningens hele forretning, ske i strid med lovforslagets § 77, stk. 1, idet det ville kunne opfattes som lovstridigt, at Forbrugsforeningen modtager det anvisningsvederlag, der er hele grundlaget for Forbrugsforeningens eksistens. Det antages, at dette ikke er hensigten.

I § 77, stk. 2, åbnes der ganske vist mulighed for, at betalingsmodtager (forretningen) og dennes udbyder (i praksis forretningens bank) uanset stk. 1 kan aftale, at betalingsmodtagers udbyder fratrækker sine gebyrer fra det overførte beløb.

De ovenfor beskrevne aftaler om modregning af vederlag for anvisning er imidlertid ikke indgået mellem betalingsmodtager og dennes udbyder, men mellem betalers udbyder og betalingsmodtager, og er derfor ikke omfattet af § 77, stk.2, der således ikke kan anvendes til at løse problemet.

§ 77's formål er efter Forbrugsforeningens opfattelse at sikre, at betalingsmodtager modtager det, betalingsmodtager har krav på, og som betaleren er forpligtet til eller ønsker at betale. Dette formål er opfyldt, når betalingsmodtager på forhånd har erklæret sig indforstået med, at der foretages nærmere aftalte fradrag.

Det bør derfor efter Forbrugsforeningens opfattelse klargøres, at sådanne aftaler mellem betalers udbyder og betalingsmodtager som Forbrugsforeningen indgår, kan indgås uanset indholdet af § 77, stk. 1, f.eks. ved indsættelse af et nyt stk. 4 af følgende ordlyd:

"Betalers udbyder og betalingsmodtager kan uanset stk. 1 aftale, at udbyderen trækker vederlag af-talt mellem udbyderen og betalingsmodtageren fra det beløb, der skal overføres, inden betaling."

Forbrugsforeningen ønsker foretræde med henblik på at redegøre for denne problematik, og med henblik på at stå til rådighed for spørgsmål fra Udvalgets side.

Forbrugsforeningens delegation vil bestå af: Bestyrelsesformand Kim Simonsen og adm. direktør Finn Borgquist

Med venlig hilsen
Forbrugsforeningen af 1886

Finn Borgquist
Adm. direktør